

ת"פ 54419/05/16 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד קורן סלע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 54419-05-16 מדינת ישראל נ' סלע
1.6.20
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אוראל צבע רזנצווייג

נגד

הנאשמת

קורן סלע

ע"י ב"כ עו"ד מירי כהן

הכרעת דין

מצאתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום והשתלשלות העניינים

1. כנגד הנאשמת, ילידת 1967, הוגש כתב אישום המייחס לה ארבעה אישומים בעבירות של **תקיפה סתם** (2 אישומים), בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; **איומים** (2 אישומים), בניגוד לסעיף 192 לחוק; **והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו** בהתאם לסעיף 275 לחוק.
2. הכרעת הדין מתייחסת לאישום הראשון בלבד, וזאת נוכח החלטתי מיום 14.7.19 במסגרתה קיבלתי טענת ב"כ הנאשמת להפרדת אישומים, כך שבגין אישומים 2-4 נפתחו תיקים נפרדים והם נשמעים לפני מותב אחר (עמ' 17-19).
3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 2.12.15 סמוך לשעה 08:20 ליד תחנת מוניות ברחוב רמתיים בהוד השרון, החנתה ליאת ממך (להלן - **המתלוננת**) את רכבה באותו מקום חניה בו ביקשה הנאשמת להחנות את רכבה. לאור האמור, ולאחר שהמתלוננת לא נענתה לבקשת הנאשמת שתזיז את רכבה, נסעה הנאשמת מספר פעמים לאחור, תוך

שהיא פוגעת בחלק הקדמי של רכב המתלוננת. בהמשך, ירדה הנאשמת מרכבה והתקרבה למתלוננת באומרה "את לא יודעת עם מי התעסקת". המתלוננת ניסתה להתרחק מהנאשמת, אך הנאשמת הוסיפה להתקרב אליה ודחפה אותה קלות באזור החזה. בנסיבות אלה, פנה נהג מונית עמי בוחבוט (להלן - **המתלונן**) לנאשמת ואמר לה שהמתלוננת תזיז את רכבה. בתגובה תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שתפסה בחולצתו ודחפה אותו, בעודה מאיימת עליו "אתה, טפלו בך כבר" וכי "יזיינו אתכם, נטפל בכם".

4. במענה לכתב האישום מיום 12.7.19 כפרה הנאשמת בכך שתקפה את המתלוננים או איימה עליהם.

5. מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1** - הודעת הנאשמת מיום 16.2.16 שעה 12:09; **ת/2** - תמונות של הנאשמת ורכבה בזירת האירוע; **ת/3** - דו"ח פעולה מאת דודי לוי מיום 16.2.16.

מטעם הנאשמת הוגשו המוצגים הבאים: **נ/1** - מזכר מיום 16.2.16 לגבי קבלת אחריות על הנאשמת מצד חברתה, לאחר חקירתה באזהרה; **נ/2** - מזכר מיום 16.2.16 בדבר שיחה למוקד עירוני בנוגע לבקשת המשטרה מפקידת סעד מהרווחה להגיע לבית הנאשמת נוכח מצבה; **נ/3** - דו"ח פעולה מיום 2.12.15 שעה 08:24; **נ/4** - מזכר מיום 23.2.16 לגבי איתור עד (מירו אזולאי); **נ/5** - מזכר מיום 23.2.16 לגבי שיחה עם עד ראייה (יעקב); **נ/6** - מזכר מיום 19.4.16 בנוגע לסרטון מהאירוע; **נ/7** - שרטוט של מקום האירוע; **נ/8** - תמונות של מקום החניה בזירת האירוע; **נ/9** - אישור קצבת נכות מאת הביטוח הלאומי; **נ/10** - מזכר מיום 22.12.15 בדבר זימון הנאשמת למשטרה; **נ/11** - מזכר מיום 23.12.15 בדבר זימון הנאשמת לחקירה; **נ/12** - הזמנה לסור למשטרה מיום 23.12.15; **נ/13** - הודעת המתלוננת מיום 2.12.15 שעה 10:11; **נ/14** - הודעת המתלונן מיום 2.12.15 שעה 10:41; **נ/15** - דו"ח פעולה מיום 16.2.16 לגבי מצבה הרפואי של הנאשמת; **נ/16** - זכ"ד מיום 16.2.16 לגבי מצבה הרפואי של הנאשמת.

פרשת התביעה

6. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננים והחוקר אמנון גדעוני, אשר חקר את הנאשמת.

מעדותו של **החוקר גדעוני** עולה כי הוא תמיד נוהג להזהיר חשודים טרם תחילת החקירה, כפי שעשה גם בעניינה של הנאשמת, וכי היא סירבה להצעתו להתקשר לסנגוריה הציבורית. במועד עדותו, לא זכר החוקר גדעוני את חקירת הנאשמת או אם שימש חוקר אחראי בתיק, לא זכר אם הנאשמת עוכבה לחקירה או זומנה מראש לצורך גביית הודעתה ולא זכר מה היה מצבה הבריאותי של הנאשמת בעת גביית הודעתה. לאחר שרוענן זכרונו, סיפר שהנאשמת סירבה לפינוי באמבולנס על ידי צוות מד"א לבית החולים, כפי שהוצע לה. בחקירתו הנגדית העיד החוקר גדעוני כי למרות דו"חות הפעולה אודות מצבה הבריאותי של הנאשמת בעת מעצרה, כשהגיעה אליו לחקירה היא הייתה במצב "טוב", ולא על כיסא גלגלים. עוד העיד כי לא תיעד את החקירה הואיל ולא התרשם ממצב נפשי שהצדיק זאת ושלל מצב רפואי שהצדיק פינויה בכוח של הנאשמת לבית החולים. הוא מסר שהנאשמת סירבה לחתום על הודעתה מרצון ולא בשל מצב רפואי שלא אפשר זאת.

7. **המתלוננת** העידה כי בבוקר האירוע, הגיעה לעבודתה בתחנת המוניות, ניסתה להיכנס לחניה המסומנת בכחול לבן במפרץ חניה סמוך, והנאשמת, שהייתה עם רכבה במקום, ביקשה לעשות את אותו הדבר. המתלוננת מתארת שביקשה וסימנה לנאשמת לזוז מעט עם הרכב כדי שיהיה מספיק מקום לשני כלי הרכב אך הנאשמת סירבה,

וגם ניסיונותיה של המתלוננת לצפצף לה, לרדת מהרכב ולדבר איתה לא הועילו. בנסיבות אלה, תיארה המתלוננת שהנאשמת החלה להתנהג בטירוף, חזרה בנסיעה אחורנית מספר פעמים תוך שהיא פוגעת בכוונה במכוניתה של המתלוננת, והאחרונה שישבה מבוהלת ומפחדת ברכב, נלחצה ויצאה מהרכב. בשלב זה הנאשמת יצאה לעברה מרכבה, קיללה אותה ואיימה עליה שתזוז עם הרכב, ובתגובה ביקשה ממנה המתלוננת שתזוז מעט ותאפשר גם לה לחנות הואיל והיא עובדת בתחנת המוניות מטרים ספורים ממקום החניה. אז דחפה אותה הנאשמת עם ידיה דחיפות קלות בחזה, וקיללה "אני ארצח אתכם", "אני אזיין אתכם". המתלונן, אחד מנהגי המוניות שנכחו באירוע, נחלץ להגנתה, וניסה להפריד ביניהן אך הנאשמת תפסה אותו בחולצתו ודחפה אותו כשהיא מאיימת עליו "תסתום את הפה, אל תתערב, אני אזיין אותך, אני אביא לך אנשים". עוד העידה המתלוננת כי היא והנאשמת צילמו זו את זו במכשירי הטלפון הניידים, ובהמשך הותירה הנאשמת את רכבה בחניה והלכה לסידוריה.

בחקירתה הנגדית השיבה המתלוננת שאמרה לשוטרים שהגיעו למקום שיבדקו את מצלמות האבטחה בבנק אשר נמצא מול זירת האירוע. בנוסף העידה שמסרה במשטרה שמותיהם של שני עדי ראיה, מאיר אזולאי ויעקב, כשלגבי מאיר אזולאי - נמנעה מלמסור את מספר הטלפון הנייד שלו הואיל ולא רצתה "לסבך" אותו באירוע, ולגבי יעקב, שהכחיש כי ראה דבר מה, שיערה שביקש להימנע מלהתערב בהליך המשפטי. במתלוננת הוטחו פערים בין גירסתה במשטרה לעדותה הראשית, כגון: במשטרה תארה אירוע בו דרשה מהנאשמת שתצא מהחניה ותאפשר לה לחנות, ולא שתזוז על מנת לפנות מקום חניה לשתייה, וכן לא מסרה שהנאשמת תפסה את המתלונן בחולצה, ולא ציינה כי איימה עליהם ברצח. בבית המשפט לא היה בפי המתלוננת הסבר לסתירות ולפערים בגרסאות והיא טענה כי בשל חלוק זמן של 4 שנים מאז האירוע אינה זוכרת פרטים, ועמדה על כך שהעידה אמת בבית המשפט.

8. **המתלונן** העיד שבעת הרלוונטית שימש כנהג מונית בתחנת מוניות בהוד השרון בה עובדת המתלוננת. מתיאורו את האירוע עולה כי בעת שראה את המתלוננת נכנסת למפרץ החניה ומנסה להיכנס לחניה, החל עימות בינה לבין הנאשמת שניסתה להיכנס אף היא לאותה חניה. המתלונן העיד כי הנאשמת פגעה עם רכבה ברכב המתלוננת 4-5 פעמים, ובהמשך יצאה מהרכב איימה עליו, אמרה לו שלא יתערב, ואיימה עליהם "אני אזיין את כולכם פה" (עמ' 44, ש' 16). המתלונן העיד כי הנאשמת התכוונה לתקוף פיזית את המתלוננת והוא נעמד באמצע ביניהן, והנאשמת בשלב מסוים תפסה בחולצתו. לאחר ריענון זכרוננו מהודעתו הוסיף כי הנאשמת החלה לדחוף את המתלוננת.

בחקירתו הנגדית העיד המתלונן כי במפרץ החניה מדובר בחניה רגילה הצמודה לתחנת המוניות, בסימון כחול לבן על שפת המדרכה. עוד העיד כי בעת האירוע ראה את המתלוננת כשהיא נכנסת לחניה ברוורס וכבר השלימה את כל החניה. עם זאת, בהמשך חקירתו הנגדית העיד כי אינו זוכר אם רכב הנאשמת עמד מאחורי רכבה של המתלוננת או מלפניו, אך זוכר כי הנאשמת פגעה ברכבה של המתלוננת. לשאלה כיצד מסביר שבהודעתו ובהודעת המתלוננת לא נאמר כי הנאשמת איימה עליהם ברצח, טען כי הדברים נאמרו אך לא נרשמו על ידי החוקר.

פרשת ההגנה

9. מטעם ההגנה העידו הנאשמת וחברתה איזבל אטן (להלן - **איזבל**).

מעדות **הנאשמת** עולה כי לפני מספר שנים, כשנה לאחר לידת בנה, לקתה באירוע מוחי שהותיר נזק בפניה, ידה ורגלה, ומאז ועד היום היא סובלת מלחץ דם גבוה ומאירועים מוחיים חוזרים ונשנים.

לגבי האירוע נשוא כתב האישום, העידה כי מצאה חניה אחת בסימון כחול לבן במפרץ החניה והחלה לנסוע אחורנית על מנת להיכנס אליה. בשלב זה שמעה "בום" וראתה את המתלוננת ברכב מאחוריה, כשהיא מנסה להיכנס לתוך אותה חניה. הנאשמת סימנה למתלוננת עם ידיה והמתלוננת ישבה ברכב והסתכלה עליה. מכיוון שהנאשמת הבינה שכלי הרכב נפגשו, נסעה מעט קדימה, אולם בתגובה המתלוננת מאחוריה נכנסה קדימה עם רכבה לתוך החניה ונצמדה אליה עד שהנאשמת שמעה "בום" נוסף, חלש יותר, והתקדמה מעט קדימה כשהמתלוננת ממשיכה להיכנס לתוך החניה מאחוריה, וחוזר חלילה. לבסוף, הנאשמת לא הייתה מסוגלת לזוז עוד עם רכבה, ויצאה מהרכב לעבר המתלוננת, תוך שהיא מטיחה בה מדוע היא לא מאפשרת לה לחנות. המתלוננת בתגובה אמרה לה כי זו חניה שלה ובינתיים הגיעו למקום המתלונן ושני נהגי מוניות נוספים וביחד כולם החלו להתלהם סביבה, לצעוק ולהתנפל עליה מילולית. הנאשמת הכחישה שאימה על המתלוננים או שתקפה מי מהם, וטענה כי המתלוננים הם שתקפו אותה מילולית. כחודשיים לאחר מכן הגיעו לביתה שוטרים ולקחו אותה לתחנת המשטרה בדחיפות, ובסיטואציה זו היא נבהלה, החלה לבכות ומצבה הבריאותי החל להתדרדר. מרגע הגעתה לתחנה היא אינה זוכרת ברציפות את כל מה שהתרחש, לא הייתה בהכרה מלאה, ובתום החקירה השוטרים התקשרו לחברתה איזבל על מנת שתבוא לקחת אותה בחזרה הביתה.

בחקירתה הנגדית הנאשמת הכחישה את האמור בדו"חות הפעולה והמזכרים המשטריים מהם עולה כי זומנה מספר פעמים לתחנת המשטרה וסירבה להגיע, למעט שיחה אחת, והכחישה כי השוטרים נאלצו להשתמש בכוח על מנת לעצור אותה בשל סירובה להתלוות אליהם מרצונה בעת עיכובה בביתה.

10. מעדותה של **איזבל** עולה שהתקשרו אליה מתחנת המשטרה על מנת לבוא ולאסוף את הנאשמת. כשהגיעה למקום ראתה את הנאשמת יוצאת מהתחנה בעזרת שוטרת, התקשתה ללכת, הייתה משותקת בחצי גוף, והעדה נאלצה להחזיק בנאשמת על מנת להכניסה לרכב. בדרכן הביתה הנאשמת התקשתה לדבר וחשה ברע, ואיזבל ניסתה לשכנע אותה ללכת לבית חולים, אך הנאשמת סירבה בכל תוקף. על כן הציעה לה איזבל לקחת את בנה הקטן אליה לבית למשך אותו יום. הנאשמת עמדה בסירובה ועל כן איזבל לקחה אותה לביתה, עזרה לה לעלות, ולקחה את בנה הקטן של הנאשמת לישון בביתה באותו הערב.

דין והכרעה

11. אין חולק שביום האירוע פרץ ויכוח בין המתלוננת לנאשמת בשל ריב על מקום חניה במפרץ חניה הסמוך לתחנת המוניות (8/נ), במסגרתו כל אחת מהן מייחסת לרעותה התנהלות תוקפנית, בריזנית ומאיימת כלפי האחרת. ראיות המאשימה נשענות על עדותם של המתלוננים, העובדים יחד בתחנת המוניות (עמ' 30, ש' 12), ואין מחלוקת כי שניהם היו מעורבים באירוע ובהתנהלות מול הנאשמת.

בחנת גירסת המתלוננים ומהימנותם

12. המתלוננת מתארת כי בבוקר האירוע הגיעה לעבודה ורצתה לחנות בחניה המסומנת בכחול לבן במפרץ החניה הסמוך לתחנת המוניות (7/נ; 8/נ). הנאשמת, שהייתה ברכב לפניה, כבר החלה לחנות בחניה, המספיקה לשני רכבים, והיא סימנה בידיה לנאשמת לזוז מעט עם הרכב על מנת שגם היא תוכל לחנות מאחוריה (עמ' 30, ש' 14-16; עמ' 33, ש' 10, ש' 32; עמ' 38, ש' 29-32). בנסיבות אלה, סירבה הנאשמת לזוז עם רכבה, וכל ניסיונותיה של המתלוננת לצפצף לה, ולרדת מהרכב ולדבר עמה לא הועילו. בשלב זה מתארת המתלוננת כי הנאשמת נסעה אחורנית לעבר

רכבה, 4-5 פעמים, תוך שהיא פוגעת ברכב וגורמת למתלוננת להלם, בהלה ופחד בעודה ישובה ברכב (עמ' 30, ש' 16-17, ש' 20-22). המתלוננת העידה שבהמשך ברח מהרכב, כשראתה שהנאשמת מתנהגת בטירוף וממשיכה לפגוע ברכבה (עמ' 30, ש' 17-18, ש' 22; **נ/13**, ש' 8-9).

יש לציין כי במשטרה תארה המתלוננת שהנאשמת אף פתחה את חלון הרכב כבר בשלב החניה וצעקה לה "**זוזי החניה שלי**" ובהמשך "**את לא זזה?**" (**נ/13**, ש' 2-5, ש' 7) בטרם נסעה לאחור ופגעה ברכבה מספר פעמים.

לאחר שיצאה המתלוננת מהרכב, דרשה ממנה הנאשמת שתזוז מהחניה, וכשביקשה ממנה המתלוננת לזוז מעט עם הרכב כדי לפנות גם לה מקום חניה, דחפה אותה הנאשמת דחיפות קלות עם הידיים בחזה והטיחה בה "**אני ארצח אתכם, אני אזיין אתכם**" וכן "**את לא יודעת מי אני, עם מי את מתעסקת**" (**נ/13**, ש' 10-11; עמ' 30, ש' 24-26; עמ' 31, ש' 2-3, ש' 10, ש' 12-13).

המתלוננת מתארת כי בשלב זה המתלונן יצא להגנתה וניסה להפריד ביניהן (עמ' 30, ש' 26; עמ' 31, ש' 3, ש' 15-16) ואולם הנאשמת תפסה אותו בחולצה "**העיפה אותו**" ואיימה עליו, כשלאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה הוסיפה שאיימה עליו "**תסתום את הפה, אל תתערב, אני אזיין אותך אני אביא לך אנשים**" (עמ' 31, ש' 15-16, ש' 20-25; **נ/13**, ש' 12-15).

13. ייאמר מיד כי מהשוואה בין גרסת המתלוננת במשטרה לזו שבבית המשפט עולות מספר סתירות מהותיות, ופערים היורדים לשורש השאלות השנויות במחלוקת:

א. בהודעתה במשטרה המתלוננת **לא** מציינת כלל כי הנאשמת איימה עליה ועל המתלונן **ברצח**, בעוד בעדותה בבית המשפט חוזרת ומעידה כי הנאשמת איימה עליה ועל המתלונן "**אני ארצח אתכם**" (עמ' 41, ש' 13-15, ש' 26, ש' 30). תמיהה זו מתחזקת נוכח העובדה לפיה **אף המתלונן** בהודעתו במשטרה **לא** מציין כי הנאשמת איימה על מי מהם ברצח. העובדה לפיה למרות שמדובר באיום החמור ביותר במדרג האיומים המיוחסים לנאשמת על ידי המתלוננים, **איש מהם לא** מזכיר אותו במשטרה, ולעומת זאת הוא מובא בעדות **שניהם** מעל דוכן בעדים, בהחלט מעוררת תמיהה באשר לאמינות הדברים, ולא בכדי איום זה לא יוחס לנאשמת בכתב האישום. בפי המתלוננת לא היה הסבר לכך, וגם טענתה לפיה "נזכרה" בכך בעדותה בבית המשפט לאחר שעברה עם התובעת על הודעתה במשטרה עובר לעדותה **אינה סבירה** הואיל וכאמור הדבר **לא** עולה מהודעתה במשטרה (עמ' 42, ש' 1-7).

ב. בהודעה במשטרה המתלוננת **לא** מתארת כי הנאשמת תפסה את המתלונן בחולצתו ודחפה אותו למרות שמדובר ב**שיא** ההתנהגות האלימה מצד הנאשמת באירוע, לאחר שזו הסלימה מאלימות מילולית כלפי המתלוננים לאלימות פיזית. תמיהה זו גוברת נוכח תיאורה של המתלוננת במשטרה שהנאשמת דחפה **אותה** דחיפות קלות בחזה, אך לא מייחסת לה אלימות פיזית כלפי המתלונן כלל. לאחר שעומתה המתלוננת בחקירתה הנגדית עם סוגיה זו, הודתה כי יכול להיות שלא אמרה זאת במשטרה (עמ' 42, ש' 8-13) אך לא היה בפיה הסבר לכך. לדבריה, יתכן שבמשטרה לא זכרה זאת אך כעת, בבית המשפט, נזכרה (עמ' 32, ש' 6-7). יש לומר כי "הסבר" זה אינו מתיישב עם ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, מקום בו מדובר בפרט מהותי באירוע אודותיו סיפרה המתלוננת במשטרה בו ביום (**נ/13**), 2.12.15, כשזיכרונה "טרי", בעוד שעדותה בבית המשפט ניתנה בדצמבר 2019, בדיוק 4 שנים לאחר כן. זאת ועוד, בעדותה הראשית העידה המתלוננת כי הנאשמת תפסה את

המתלונן בחולצתו ו"העיפה אותו" (עמ' 31, ש' 23-24); כעת, לאחר שהתברר שלא סיפרה על כך במשטרה, הפכה גרסתה לכך שהנאשמת "תפסה אותו קלות בחולצה" (עמ' 42, ש' 13-14).

יש לציין שגם המתלונן, שמסר במשטרה שהנאשמת תפסה אותו בחולצה בחזה ודחפה אותו (נ/14, ש' 8), טען בשלב מסוים בעדותו בבית משפט כי אינו זוכר ממש -

"ש. ואז אתה אומר שהיא אמרה לך אל תתערב ואז אתה אומר שהיא תפסה אותך בחולצה ודחפה אותך, זה מה שסיפרת לנו?"

ת. אני אמרתי שהיא תפסה אותי כן, לצורך העניין בחולצה, אבל אני לא זוכר ממש. עברו 4.5 שנים" (עמ' 50, ש' 33-34; עמ' 51, ש' 1).

ניכר כי בנקודה משמעותית זו באירוע המתלוננים אינם מוסרים גרסה קוהרנטית, אשר בכוחה לשמש בסיס להרשעת הנאשמת בעבירת התקיפה.

ג. המתלוננת העידה שבמהלך האירוע צילמה יחד עם המתלונן את הנאשמת ורכבה (ת/2; נ/13, ש' 13-14; עמ' 31, ש' 16). עם זאת, בשים לב לכך שלטענת המתלוננת מדובר באירוע שארך כ-10 דקות, בתמונות שהוגשו לבית המשפט לא ניתן לראות דבר וחצי דבר המעיד על עימות בין הנאשמת לבין מי מהמתלוננים או מהנוכחים במקום (עמ' 39, ש' 3, ש' 5, עמ' 40, ש' 6), ולמעשה כל שעולה מהן הוא שהנאשמת נכחה עם רכבה במקום - עובדה עליה ממילא אין חולק. אף בסרטון שנטען כי צולם באירוע, והוצג על ידי המתלונן בהודעתו לחוקרת המשטרה, ככל הנראה לא נראית תקיפה מצד הנאשמת אלא רק צילום של פרטי רכבה (נ/14, ש' 23-24), כאשר יצוין שגם טיבו של הסרטון נותר עלום הואיל ולגביו העידה המתלוננת כי **כלל אינה זוכרת שצילמה אותו** (עמ' 40, ש' 8-11), ומתיק החקירה עולה כי **חודשים ספורים לאחר הגשת התלונה במשטרה נמחק הסרטון כליל** (נ/6; עמ' 40, ש' 16-20).

ד. סתירה נוספת מתגלה נוכח גרסת המתלוננת בבית המשפט בה תארה כי ביקשה מהנאשמת שתזוז מעט עם רכבה כדי **לאפשר לשני הרכבים לחנות במקום** (עמ' 33, ש' 10, ש' 32), בעוד שבהודעה במשטרה סיטואציה זו כלל אינה מתוארת, כי אם מצב דברים בו רצתה להחנות **בחניה אחת בה התעקשה גם הנאשמת לחנות** (נ/13, ש' 4-3; עמ' 37, ש' 6-10). גם זו הפעם למתלוננת אין הסבר לפער בגרסאות (עמ' 37, ש' 25-27), למעט טענות בדבר חלוף הזמן, הסבר ממנו משתמע כי יש לבכר את גרסתה במשטרה, שאף עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשמת לדברים.

ה. המתלוננת מוסרת בהודעתה במשטרה שמותיהם של שני עדי ראיה לאירוע, מאיר (מירו) אזולאי ויעקב (נ/13, ש' 22-21; עמ' 35, ש' 7-8) שלטענתה עמדו קרוב מאוד לאירוע (עמ' 36, ש' 2). אולם, במזכר מאוחר נאמר שהמתלוננת סירבה למסור את מספר הטלפון של מאיר אזולאי בטענה שלא רצתה לערב אותו באירוע. יצוין שעל דוכן העדים המתלוננת טענה בתחילה שהעד נעלם ולא הייתה דרך לאתר אותו, ואולם משעומתה עם דבריה לשוטרי כפי שתועדו במזכר - הודתה כי למעשה נמנעה מלמסור את פרטיו למשטרה על מנת לא לסבך אותו בחקירה משטרתית (נ/4; עמ' 35, ש' 21-29, ש' 32-34). כך גם לא נגבתה גירסה מהעד יעקב, הואיל וחרף טענתה של המתלוננת לפיה יעקב עמד ממש קרוב לאירוע וראה הכל (עמ' 36, ש' 13-12, ש' 17-18), הרי שבשיחה של שוטר עמו עלה כי לא ראה דבר והגיע רק בתום האירוע (נ/5). המתלוננת הניחה בעדותה שהעד טען זאת בשל רצונו להימנע ממעורבות באירוע (עמ' 36, ש' 24).

ו. למרות שהמתלוננת טוענת שידעה שיש מצלמות אבטחה בסניף "בנק הפועלים" שנמצא מול זירת האירוע, ולטענתה אף אמרה זאת לשוטרים שהגיעו למקום (עמ' 34, ש' 11-12; עמ' 43, ש' 14), הדבר **לא** מוזכר בשום מזכר או דו"ח פעולה של מי מהשוטרים, המצלמות לא נתפסו במסגרת החקירה בשום שלב, והיא אף מודה **שלא** אמרה זאת בהודעתה במשטרה (עמ' 34, ש' 28, ש' 32-33). המתלוננת מתקשה להסביר כיצד זה בכל תיק החקירה לא מוזכרות מצלמות האבטחה וטענה שהייתה בלחץ במשטרה ואיבדה עשתונות, אך טענה זו לא עולה בקנה אחד עם העובדה לפיה נשאלה ברחל בתך הקטנה **אם יש מצלמות אבטחה בתחנת המוניות (נ/13)**, ש' (28-29).

ז. זאת ועוד, חרף גרסת המתלוננים לפיה הנאשמת פגעה כ-4-5 פעמים בכוונה ובטירוף ברכבה של המתלוננת, המתלוננת מסרה במשטרה כי לא מדובר בנזק משמעותי (נ/4), לא הוצגו תמונות המתעדות נזק המתיישב עם תיאור שכזה ברכבה של המתלוננת, אשר בבית המשפט כבר העידה כי לא נגרם **כל** נזק לרכבה (עמ' 36, ש' 9).

ח. חרף העובדה שהמתלוננת מתארת בעדותה כי פחדה מהנאשמת ומהתנהלותה (עמ' 31, ש' 26; עמ' 36, ש' 9) וכי תחנת המוניות נמצאת כ-10 מטרים מזירת האירוע (עמ' 30, ש' 24-26; עמ' 40, ש' 28), המתלוננת לא נמלטה מהנאשמת, שלטענתה איימה עליה ועל המתלון ותקפה אותם פיזית, אלא נותרה במקום לאורך כל האירוע, ואף צילמה אותה ואת רכבה בטלפון הנייד שברשותה.

14. במסגרת פרשת התביעה העיד המתלון, בהיותו עד הראייה היחיד לאירוע, שאף הפך למעורב בו בשלב מסוים, על מנת לתמוך בגרסת המתלוננת.

מעדותו של המתלון עולה כי בעת האירוע היה בתחנת המוניות (עמ' 45, ש' 24-25; נ/14, ש' 3), במרחק של כ-14 מטרים מהתחנה עד לחניה המדוברת (עמ' 47, ש' 20). בעדותו תאר כי ראה את המתלוננת חונה אחורנית בחניה ריקה בסימון כחול לבן, הצמודה לתחנה, ולאחר שהשלימה כבר את החניה, הגיעה הנאשמת למקום עם רכבה והחלה לריב עמה אודות מקום החניה (עמ' 45, ש' 13-14, ש' 18-19, ש' 21; נ/14, ש' 4). המתלון שמע את הנאשמת אומרת למתלוננת "**זו חניה שלי**" (נ/14, ש' 5), ובהמשך פגעה ברכבה של המתלוננת בכוונה כ-4-5 פעמים (נ/14, ש' 6-7, ש' 10-11). הוא מתאר ויכוח אודות החניה בין המתלוננת לנאשמת בהיותן כבר מחוץ לכלי הרכב (נ/14, ש' 7; עמ' 47, ש' 32-34), ובעת שנעמד ביניהן וניסה להפריד בין השתיים קיללה אותו הנאשמת, תפסה אותו בחולצה וצעקה עליו "**אל תתערב, מי אתה בכלל, אני אזיין את כולכם פה**" (נ/14, ש' 7-9, ש' 16-17; עמ' 44, ש' 14, ש' 16, ש' 22; עמ' 45, ש' 29-30, ש' 32; עמ' 50, ש' 32), וכן איימה "**אני ארצח אני אזיין את כולכם פה, אני לא רואה אף אחד ממטר גם לא את המשטרה**" (עמ' 46, ש' 22-24; עמ' 48, ש' 2-5; עמ' 51, ש' 5, ש' 21). במשטרה הוסיף המתלון כי הנאשמת אף איימה עליו "**אתה, יטפלו בך כבר**" וכי "**נטפל בכם**" (נ/14, ש' 9-10).

יש לציין כי מדו"ח פעולה של רס"מ ראובן סוויד עולה שכבר בעת שהתקשר המתלון למוקד המשטרה במהלך האירוע, הוא דיווח על "**נהגת שנכנסת ברכבים בכוונה, מאיימת ומנסה לתקוף**" (נ/3), כשברקע נשמעות צעקות.

15. גם בחינת גרסתו של המתלון אל מול עדותו משטרה ואל מול גרסת המתלוננת, מעלה סתירות ופערים משמעותיים, שיש בהם כדי להחליש את התשתית הראייתית של המאשימה:

א. המתלון **אינו זוכר** אם רכב הנאשמת עמד **מאחורי** רכבה של המתלוננת או **מלפניו**. תחילה העיד כי

הנאשמת עמדה מאחורי רכב המתלוננת אך בהמשך מסר שבשל חלוף הזמן **לא זוכר אם היא עמדה מלפניה או מאחוריה** (עמ' 45, ש' 29-30, ש' 32; עמ' 53, ש' 15, ש' 23). גרסה זו נוגדת את עדותן המפורשת של המתלוננת והנאשמת גם יחד, לפיה המתלוננת עמדה מאחורי רכבה של הנאשמת במפרץ החניה. למרות שהמתלונן העיד כי הוא זוכר בברור שהנאשמת פגעה ברכבה של המתלוננת מספר פעמים, ואף מתאר שהנאשמת נסעה עם רכבה קדימה ואחורה על מנת "לדפוק" למתלוננת את הרכב (עמ' 47, ש' 6-7), הוא אינו זוכר אם מדובר בטמבון הקדמי או האחורי (עמ' 45, ש' 34). לכל הדעות מדובר בפרט מהותי הנוגע ללב ליבו של האירוע ועל כן לא סביר כי יישמט מזכרונו של המתלונן גם בחלוף כ-4 שנים.

ב. המתלונן העיד תחילה שהנאשמת באה לתקוף פיזית את המתלוננת, אך **לא ראה שהנאשמת דחפה אותה** והוא בתגובה נעמד באמצע על מנת להפריד ביניהן (עמ' 44, ש' 26-33). עם זאת, לאחר ריענון זכרון מהודעתו במשטרה השיב ש**ראה את הנאשמת מתחילה לדחוף את המתלוננת** ובא להפריד ביניהן (עמ' 45, ש' 2-3). יוער כי למרות שהסבירות והשכל הישר מניחים שהמתלונן ייטה לזכור היטב לפחות את החלק החמור באירוע, הנוגע לאלימות הפיזית המיוחסת לנאשמת, הרי שבכל הנוגע לדחיפתה, לדחיפתו ולפגיעה המכוונת ברכב המתלוננת, המתלונן נטה שלא לזכור את האירוע כלל, או לחילופין, לזכור את האירוע באופן הלוקה בחסר משמעותי.

ג. בדומה למתלוננת, אף המתלונן העיד לראשונה בבית המשפט כי הנאשמת איימה עליהם **ברצח** ואף הוא התקשה להסביר מדוע העידו על כך הוא והמתלוננת שעה שנתון מהותי זה נעדר מהודעותיהם במשטרה (עמ' 48, ש' 8-10, ש' 22). הסברו לפיו החוקרת לא רשמה זאת לא יכול להתקבל, שעה שמדובר באיום חמור ובוטא שהפנתה, לכאורה, הנאשמת כלפיו וכלפי המתלוננת ודווקא איום זה נשמט משתי ההודעות גם יחד (עמ' 48 ש' 10-8, ש' 16, ש' 22). זאת ועוד, איומים דומים במהותם כגון האיום המיוחס לנאשמת בכתב האישום, כי **"תטפל"** במי מהמתלוננים, המוכחש על ידה (עמ' 57, ש' 31), מובא **רק** בהודעתו של המתלונן במשטרה (נ/14, ש' 10), **שלא** העיד על כך בבית המשפט, והוא כלל אינו מוזכר בעדותה של המתלוננת, במשטרה או בבית המשפט; גם האיום **"אני אביא לכם אנשים"** (נ/13, ש' 15-16) נאמר רק על ידי המתלוננת במשטרה ובבית המשפט (עמ' 30, ש' 20; נ/13, ש' 15-16) אך לא מוזכר כלל על ידי המתלונן, למרות שלפי גרסת המתלוננת הדברים נאמרו כלפי המתלונן, לא כל שכן מקום בו מדובר באמירה שאינה רגילה, שסביר כי תיחרט בזיכרון השומע.

ד. המתלוננים הודו מעל דוכן העדים כי עובר לעדותם ישבו ביחד, מחוץ לאולם בית המשפט, ושוחחו ביניהם אודות תוכן העדויות. כך, המתלוננת מאשרת כי טרם עדותה קראה את הודעתה במשטרה עם התובעת, והיא ובעלה ישבו ביחד עם המתלונן ושוחחו (עמ' 32, ש' 4, ש' 11-18), היא אף מודה כי שמעה את המתלונן מספר, מחוץ לאולם, אודות עדותו במשטרה וכי שוחחו ביניהם על האירוע (עמ' 42, ש' 19, ש' 21). המתלונן מעיד שדיבר עם התובעת, המתלוננת ובעלה מחוץ לאולם לפני שנכנס להעיד, **וכי הם שוחחו על התיק על מנת להזכיר לו פרטים אודות האירוע** (עמ' 46, ש' 12-14, ש' 16-18).

ה. **בניגוד** גמור לגרסת המתלוננת, לפיה לא הצליחה להיכנס לחניה ולבסוף עלה בידה להיכנס רק עם מחצית רכבה בקושי רב, כשהיא עומדת עם חציו הקדמי של רכבה בתוך החניה ורכב הנאשמת עם חלקו האחורי בחצי החניה הנותר (עמ' 39, ש' 19), **ובניגוד** לתמונות שהגישה המאשימה (ת/2, תמונה 5), העיד המתלונן, במשטרה ובבית המשפט, כי המתלוננת היא שחנתה ראשונה במפרץ החניה (עמ' 53, ש' 17), **"ליאת כבר**

הייתה בתוך החניה בפנים" (נ/14, ש' 4), כי רכבה היה "כמעט בתוך החניה, כמעט השלימה 90% מהחניה" (עמ' 45, ש' 27), ראה את רכב המתלוננת "בתוך החניה כבר. כן, היא השלימה כבר את כל החניה" (עמ' 45, ש' 21), ואף בחקירתו החוזרת העיד שרכב המתלוננת "כבר היה בתוך החניה" (עמ' 53, ש' 19). באופן דומה, המתלונן אישר בעדותו כי **חלקו האחורי של רכב המתלוננת נמצא כבר בתוך החניה (עמ' 45 ש' 22), אף זאת **בניגוד** לגרסתן של המתלוננת והנאשמת ולתמונות שצילמה המתלוננת בזירה כאמור (ת/2).**

16. מהמפורט לעיל ניכר כי הסתירות והפערים בגרסאות המתלוננים מהותיים ונוגעים ללב ליבו של האירוע מושא כתב האישום. קיומם של פערים אלה מביא לכרסום ממשי בתשתית הראייתית של המאשימה. כך, לא סביר שהמתלונן יתאר פגיעה מכוונת חוזרת ונשנית ברכב המתלוננת אך לא יזכור לכל הפחות את מיקום כלי הרכב ומוקד הפגיעה בהם, כשלעניין זה גם לא סבירה הטענה כי פגיעות אלה לא הותירו כל נזק ברכב המתלוננת; כך בנוגע לתיאורו את אופן התרחשות האירוע והכניסה לחניה, השונה לחלוטין מתאורן של המתלוננת והנאשמת; כך גם לא סביר שבבית משפט לא יזכור המתלונן שהיה עד לכך שהנאשמת דחפה את המתלוננת, ולא יזכור בבירור את משיכתה של הנאשמת בחולצתו; וכך גם לא סביר שהמתלוננים יעידו על איום ברצח לראשונה בבית המשפט, מבלי שהדבר נמסר על ידם מיד לאחר האירוע בחקירה במשטרה, לפני כארבע שנים.

17. הנה כי כן, בחינת גרסת המתלוננים מעלה כי הגם שקיים גרעין של אמת באשר לקיומו של ויכוח קולני בין הנאשמת למתלוננת על רקע סכסוך חניה, הרי שאין בתשתית הראייתית שהונחה לפניי כדי לקבוע, מעל לספק סביר, כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום ונותר ספק באשר לאופן המדויק בו התרחש האירוע.

גרסת הנאשמת והתנהלותה

18. מעדותה של הנאשמת עולה כי בבוקר האירוע הגיעה מוקדם לבנק, על מנת להפקיד כספים, מצאה מקום חניה **אחד**, ועל כן החלה להיכנס לחניה בנסיעה אחורנית (עמ' 55, ש' 14-13, ש' 19-17, ש' 22). לפתע שמעה "בום" וראתה את המתלוננת מאחוריה, מנסה להיכנס לאותו מקום חניה עם רכבה (עמ' 55, ש' 23-28). הנאשמת סימנה למתלוננת עם ידה לכיוון אחורנית, וכיוון שהבינה כי הרכבים נפגשו נסעה מעט לפניו. אולם המתלוננת נכנסה עם רכבה לתוך החניה עד שהנאשמת שמעה "בום" נוסף, חלש יותר, סימנה למתלוננת שתצא מהחניה, וחוזר חלילה, עד שלנאשמת לא היה מקום לנסוע והיא נתקעה עם הרכב ללא יכולת לזוז (עמ' 55, ש' 28-29; עמ' 56, ש' 1-11). בשלב זה הנאשמת יצאה מהרכב והתעמתה עם המתלוננת כשהאחרונה בתגובה אמרה לה שהיא עובדת במקום וזו החניה שלה. המתלונן הגיע אף הוא למקום וביחד עם המתלוננת ונהגי מוניות נוספים מהתחנה החלו להתלהם ולצעוק עליה שתעוף מהמקום (עמ' 56, ש' 12-17, ש' 21-25; עמ' 64, ש' 28). הנאשמת מתארת כי חשה מאוימת בסיטואציה זו בשל תוקפנות המתלוננים, אך לא חששה לחייה, ועל כן לא התקשרה למשטרה אלא הלכה לסידוריה בבנק (עמ' 58, ש' 4; עמ' 64, ש' 22-23; עמ' 65, ש' 6, ש' 12-18), ולאחר שסיימה חזרה לרכבה ונסעה מהמקום (עמ' 56, ש' 32-34; עמ' 65, ש' 1-4). הנאשמת הכחישה שאימה על המתלוננים, הכחישה שתקפה מי מהם (עמ' 57, ש' 31, ש' 33-34) או שפגעה ברכבה של המתלוננת (עמ' 66, ש' 11-12), וטענה כי בשל טראומה שחוותה

בנערותה היא אינה נוהגת לגעת באנשים אחרים כלל, גברים או נשים (עמ' 57, ש' 16-18, ש' 20-23, ש' 26).
אדרבא, לדבריה המתלוננים וחבר מרעיהם הם שצעקו ואיימו עליה כאמור.

19. ייאמר מיד, כי הגם שהתשתית הראייתית שהניחה המאשימה לוקה בחסר, כמפורט לעיל, הרי שהתנהלותה של הנאשמת באירוע רחוקה מלהיות נורמטיבית.

ראשית, מתייעוד השוטרים בתיק, שאף הוגש לבית המשפט, עולה מסכת ניסיונות לאתר את הנאשמת על מנת לזמנה לחקירה בתחנת המשטרה - ביום 22.12.15 התקשר השוטר מוחמד באשיר לנאשמת וזימן אותה לחקירה אולם הנאשמת הודיעה לו כי היא מסרבת להגיע (נ/10). למחרת, ביום 23.12.15, השוטר יוסי עמר התקשר לנאשמת וזימן אותה לחקירה בתחנה ואף הדביק על דלת ביתה הזמנה בכתב (נ/11; נ/12), אולם הנאשמת שוב סירבה להגיע לחקירה ואף התעלמה מהזימון בכתב. בנקודה זו יוער כי הגם שהשוטר עמר מציין את שמה של הנאשמת כ"סיגלית" הרי שאין מחלוקת כי מדובר בנאשמת, זאת על פי מספר תעודות הזהות ומספר הטלפון, כפי שמסרה בהודעתה במשטרה (ת/1) ושאל נמסר לו מטעם בעל הדירה אותה היא שוכרת. לעניין זה יש לציין כי הנאשמת מכחישה את השיחה עם החוקר עמר למרות שזו תועדה על ידו (נ/11; עמ' 59, ש' 18-24), מכחישה שקיבלה הזמנה על דלת ביתה לסור למשטרה (נ/12; עמ' 59, ש' 28-34; עמ' 67, ש' 24-25, ש' 27, ש' 29, ש' 31), והגם שמאשרת שיחה בה זומנה לחקירה על ידי החוקר באשיר, הרי שלטענתה לא ידעה אם אכן מדובר בזימון אותנטי, בשל הטרדות והצקות מהן סבלה בעבר (עמ' 59, ש' 12; נ/10; עמ' 67, ש' 1-2, ש' 33; עמ' 66, ש' 19-30). כך שלדבריה לא זומנה מעולם באופן רשמי למסור עדות במשטרה (עמ' 59, ש' 1-4, ש' 18). בנוסף, גם משהגיעו שוטרים לבסוף, בלית ברירה, על מנת לעכבה לחקירה, לאחר שהוצא נגדה צו מעצר (עמ' 68, ש' 10-13), הנאשמת הכחישה את האמור בדו"חות הפעולה לפיו התנגדה למעצר והפריעה לשוטרים, אלא תלתה זאת במצבה הבריאותי (עמ' 69, ש' 31-33).

במהלך שמיעת הראיות המאשימה, מסיבותיה שלה, נמנעה מלהעיד את השוטרים שעצרו את הנאשמת ושערכו את דו"חות הפעולה והמזכרים שהוגשו כמוצגים בתיק, ומשכך הרי שאין בידי להתייחס לאמיתות תוכנם של מוצגים אלה, הנתון במחלוקת בין הצדדים, אלא רק לעצם אמירת הנאמר בהם על ידי השוטרים (ראה החלטה לעניין זה בעמ' 70).

ואולם אין להתעלם מכך כי מדובר בתייעוד של שני שוטרים אודות סירובה של הנאשמת להגיע לחקירה, כשהיא אף מאששת זאת בעדותה לפיה אכן סירבה, למצער, פעם אחת להגיע לחקירה כשנתבקשה לעשות כן. יש לומר כי גם אם סברה הנאשמת כי לא מדובר בזימון אותנטי לחקירה כי אם בהטרדה מכל סוג שהוא, הרי שהאדם הסביר בנעליה היה ודאי ניגש לתחנת משטרת כפר סבא, הקרובה למקום מגוריה, ומברר את פשר העניין. התעלמות הנאשמת מהפניות החוזרות והנשנות אליה, כמתועד במזכרים, והימנעותה הגורפת מכל ברור בעניין - מעידים על חוסר תום לב מצידה ועל היעדר נקיין כפיים.

20. **שנית, עיון בהודעת הנאשמת במשטרה, כמו גם בדו"חות הפעולה שהוגשו, מביא למסקנה כי הגם שאין חולק כי הנאשמת אינה בקו הבריאות ומצבה הרפואי מורכב, הרי שבסופו של יום חוסר שיתוף הפעולה שלה בחקירה מתיישב יותר עם שתיקה מרצון, מבחירה חופשית, מאשר חוסר יכולת פיזית-נפשית אובייקטיבית להיחקר** - אין חולק כי מדובר בנאשמת המוכרת כבעלת נכות בביטוח הלאומי (נ/9) ושהשוטרים שביצעו את מעצרה דיווחו על התדרדרות במצבה הבריאותי (ת/3; נ/15; נ/16). כך גם חברתה איזבל העידה שכשאספה אותה מהתחנה

נעזרה הנאשמת בשוטרת על מנת לצאת לכיוון הרכב כי הייתה משותקת בצד אחד של גופה והיא התקשתה ללכת ולדבר (עמ' 71, ש' 24-26; עמ' 72, ש' 19, ש' 32-33), כמו כן, בחומר החקירה מתועדת פנייתו של החוקר גדעוני לשירותי הרווחה בעניינה של הנאשמת, עת ביקש לדווח על הנאשמת ומצבה (נ/2; עמ' 26, ש' 9). הנאשמת אף חשה ברע והתמוטטה באולם בית המשפט במהלך עדותה (עמ' 60, ש' 12-21).

יחד עם זאת, מהודעתה במשטרה עולה כי בתחילה הנאשמת ענתה לשאלות החוקר באופן ענייני ותקיף, הן בנוגע לייצוג המשפטי והן באשר לקבלת לטיפול הרפואי, תשובות המעידות כי בהחלט הייתה בהכרה מלאה והבינה היטב את שנשאלה (ת/1, ש' 15-2). כך, הנאשמת סירבה לייצוג הסנגוריה הציבורית, אמרה שצריכה לברר לגבי עו"ד פרטי מטעמה, ומשהוצע לה עו"ד שלמה ניסים עמו התייעצה בביתה בעת מעצרה, אף הגדילה לעשות וענתה בציניות לחוקר גדעוני באשר להסדרת תשלום לעו"ד. מעבר להיותם של הדברים מתועדים בחקירתה של הנאשמת, החוקר גדעוני אף העיד עליהם בבית המשפט (עמ' 20, ש' 21-23; עמ' 24, ש' 16; ת/1, ש' 7-11, ש' 15-17, ש' 19; עמ' 26, ש' 29-30).

לבסוף הנאשמת עמדה על זכותה שלא לשתף פעולה עם החקירה בטרם תתייעץ עם עורך דינה. ואכן, מרגע זה ואילך, עת החלה להישאל לגופם של אישומים, גזרה על עצמה שתיקה גורפת באופן מתוזמן היטב אשר מעידה על כך שאין מדובר במכשול פיזי-נפשי כפי שמנסה להציג בבית המשפט, כי אם בבחירה מושכלת (עמ' 26, ש' 29-30; ת/1, ש' 21 ואילך).

זאת ועוד, מעדותו של החוקר גדעוני, כמו גם מתיעוד השוטרים, עולה כי הנאשמת סירבה לקבל טיפול רפואי למרות שהוזמן לה אמבולנס וצוות מד"א (נ/16; עמ' 22 ש' 5), ומיד בראשית חקירתה נשאלה הנאשמת אודות סירובה להתפנות לבית החולים (ת/1, ש' 4-2). הנאשמת עצמה מודה כי סירבה להתפנות לבית חולים עם מד"א שהגיע למקום (עמ' 61, ש' 11-15, ש' 17-18, ש' 33-31), ואף איזבל סיפרה שלאחר שאספה אותה מתחנת המשטרה והציעה לקחת אותה לבית חולים, שבה הנאשמת וסירבה להתפנות לקבלת טיפול רפואי (עמ' 72, ש' 1-3).

במצב דברים זה, אני סבור שהנאשמת לא יכולה לאחוז בחבל משני קצותיו ולטעון למצב רפואי חמור מחד, ומאידך לסרב לקבל טיפול רפואי ולהתפנות לבית החולים, כל זאת בידעה כי היא עומדת בפני חקירה משטרתית.

אמנם בהעדר עדותם של השוטרים שעצרו את הנאשמת מביתה, כאמור, הרי שלפני מונחת רק גרסתה של הנאשמת לפיה השוטרים שהגיעו לביתה, עצרו אותה בבהילות ובדחיפות, ואיימו עליה שאם לא תתלווה אליהם ייקחו אותה בכוח (עמ' 58, ש' 15-24; עמ' 59, ש' 16, ש' 20-26; עמ' 60, ש' 1-5, ש' 16-20), ואולם איני יכול להתעלם מהתרשמותו של החוקר גדעוני, אשר העיד בבית המשפט, שמצבה הבריאותי של הנאשמת היה תקין בעת החקירה, והגם שהעיד שהנאשמת התקשתה ללכת ונעזרה במקל הליכה, הוא תאר כי היא ישבה על כיסא "רגיל" במהלך החקירה, ולא על כיסא גלגלים, ולא זיהה כל בעיה רפואית חריגה, לא כל שכן כזו שמצדיקה את הפסקת החקירה (עמ' 22, ש' 6-10, ש' 21-29; עמ' 23, ש' 12; עמ' 24, ש' 31; עמ' 25, ש' 32; עמ' 27, ש' 19-21). בנוסף, שלל החוקר גדעוני את הטענה לפיה הנאשמת לא הייתה מסוגלת לחתום על הודעתה והדגיש כי היא סירבה לחתום ואף אמרה לו שהיא מסרבת לחתום (עמ' 25, ש' 15-19, ש' 23). עוד העיד כי קיומו של אישור בתיק החקירה אודות עיכובה של הנאשמת בתחנת המשטרה באותו יום מעיד על כי הנאשמת ביקשה ממנו אישור כזה על מנת להגישו במקום עבודתה, הגם שלא זוכר זאת (עמ' 26, ש' 17-24; עמ' 28, ש' 17-20).

למותר לצוין כי חרף ניסיונותיה של הנאשמת להציג מצג בו לא תפקדה כלל (עמ' 63, ש' 4-10, ש' 13) הרי שהיא מאשרת שיצרה קשר עם עו"ד במעמד המעצר (עמ' 60, ש' 21-22), ידעה לבקש כי איזבל תבוא לאסוף אותה מתחנת המשטרה (עמ' 61, ש' 4-5), ולקחה כדורים לדילול דם שעזרו לה בהיותה בתחנה (עמ' 62, ש' 30). גם איזבל העידה שהנאשמת הייתה בהכרה ודיברה אתה ברכב, כל זאת זמן קצר לאחר שיצאה מהחקירה בתחנה (עמ' 72, ש' 29; עמ' 73, ש' 1-2).

21. לאור כל המפורט, אני נוטה לראות בהתנהלות הנאשמת, טרם עיכובה ולאחר מכן, התנהלות מוגזמת, שמטרתה לנצל את מצבה הבריאותי על מנת להפריע לעבודת השוטרים ולסכל את חקירתה על ידי המשטרה (עמ' 60, ש' 1-5, ש' 7-14, ש' 30-33; עמ' 68, ש' 20-25; עמ' 69, ש' 13-15, ש' 17). יחד עם זאת, חרף התנהגותה הבעייתית של הנאשמת עת התחמקה מלהתייצב לחקירה במשטרה, ולשתיקתה וחוסר שיתוף הפעולה מצדה בחקירה ובעת העיכוב, הרי שאין בכך כדי "לעבות" את התשתית הראייתית החסרה בנסיבות אלה בתיק.

22. בסופו של יום, מכלול הראיות והעדויות שלפניי, חרף העובדה כי שתיקה של נאשם במשטרה יכולה לשמש חיזוק לראיות המאשימה, מעלה כי בנסיבות אלה, מדובר בתשתית ראייתית שאינה מוצקה דיה על מנת להביא להרשעת הנאשמת בפלילים, ואין בשתיקתה במשטרה ובהתנהלותה הבעייתית כדי למלא את אותו חלל ראייתי (ראה: ע"פ 8328/17 זיאד ג'בר נ' מדינת ישראל (28.7.19)).

מחדלי חקירה

23. טרם חתימה, ראיתי להתייחס למספר מחדלי חקירה בתיק שגם אם לא היה בהם, לבדם, להביא לזיכוי של הנאשמת, הרי שיש בהם כדי להצטרף לאותה "עמימות" ראייתית שפורטה לעיל:

א. מעדותו של המתלונן עולה כי המשטרה הגיעה בשיהוי רב לאירוע, **למעלה משעה** מרגע שהתקשר והזעיק משטרה למקום, כאשר זו הגיעה רק כשהנאשמת כבר עזבה את המקום (**נ/14**, ש' 11-21; עמ' 44, ש' 17-18; עמ' 46, ש' 24; עמ' 52, ש' 9-11, ש' 21; **נ/3**).

ב. מעדותו של החוקר גדעוני עולה כי למרות שהאירוע התרחש סמוך מאוד לבנק הפועלים, הנמצא ממול לחניה הנדונה, מעולם לא נבדק קיומן של מצלמות אבטחה בכניסה לבנק המכסות את זירת האירוע, זאת למרות שמדובר בתלונות שהוגשו עוד באותו היום (עמ' 27, ש' 29-31; עמ' 28, ש' 4-6).

ג. בעת גביית הודעת המתלונן הוצג לחוקרת רס"ר ליהיא פיק סרטון ממכשיר טלפון נייד ובו מתועד רכבה של הנאשמת באירוע, סרטון שלא נתפס ולא הועתק על ידי המשטרה. בסופו של יום הסרטון נמחק ונעלם (**נ/6**; **נ/14**, ש' 23-24; עמ' 50, ש' 1, ש' 9). כך גם המתלוננים לא נתבקשו להציג תמונות במעמד הגשת התלונות, למרות שבהודעתם ציינו כי הנאשמת צילמה אותם באירוע ואף הם צילמו אותה (**נ/13**, ש' 16-17; **נ/14**, ש' 8, ש' 10; עמ' 51, ש' 21).

סוף דבר

24. מגרסאות המתלוננים איני יכול לקבוע, מעבר לספק סביר, את אופן התרחשות האירוע מושא כתב האישום, ובכלל זה התנהגות אלימה מצד הנאשמת כלפי מי מהם או הטחת איום או אחר. גם אם הנאשמת סיננה קללות וגידופים דוגמת "**אני אזיין אתכם**", הרי שטיבו של איום ותוכנו המאיים נבחנים על פי אמת מידה אובייקטיבית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב המצוי בנסיבותיו של המאשים (רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96). בענייננו אין מחלוקת כי הדברים נאמרו באידנא דריתחא, תוך כדי וויכוח קולני בין הצדדים והתלהמות הדדית בשל ריב על מקום חניה, ועל כן אני סבור כי מדובר באמירות שעניינן, לכל היותר, ניבולי פה והוצאת קיטור, שהאדם הסביר לא היה תופס אותם כאיום בנסיבות אלה.

25. לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד, הנאשמת ובאת-כוחה.